

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2011/95/EU

af 13. december 2011

om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse

(omarbejdning)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 78, stk. 2, litra a) og b),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske
og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Der skal foretages en række materielle ændringer af Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse ⁽³⁾. Direktivet bør af klarhedshensyn omarbejdes.
- (2) Udformningen af en fælles politik på asylområdet, herunder et fælles europæisk asylsystem, udgør en integrerende del af Den Europæiske Unions målsætning om gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er åbent for personer, som, tvunget af omstændighederne, legitimt søger beskyttelse i Unionen.
- (3) Det Europæiske Råd nåede på sit særlige møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 til enighed om at arbejde for oprettelsen af et fælles europæisk asylsystem, som bygger på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genèvekonventionen om flygtninges retsstilling af 28. juli 1951 (»Genèvekonventionen«), som suppleret

ved New York-protokollen af 31. januar 1967 (»protokollen«), således at princippet om non-refoulement overholdes, og det garanteres, at ingen sendes tilbage til forfølgelse.

- (4) Genèvekonventionen og protokollen udgør hovedhjørnestenen i det internationale retssystem til beskyttelse af flygtninge.
- (5) Det hedder i Det Europæiske Råds konklusioner fra Tammerfors, at et fælles europæisk asylsystem på kort sigt bør omfatte en indbyrdes tilnærmelse af bestemmelserne om anerkendelse af flygtninge og indholdet af flygtningestatus.
- (6) Det hedder endvidere i Det Europæiske Råds konklusioner fra Tammerfors, at bestemmelser om flygtningestatus bør suppleres med foranstaltninger vedrørende subsidiære former for beskyttelse, som giver enhver person, der har behov for en sådan beskyttelse, en passende status.
- (7) Den første fase af oprettelsen af et fælles europæisk asylsystem er nu tilendebragt. Det Europæiske Råd vedtog den 4. november 2004 Haagprogrammet, der opstiller de mål, der skal nås inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed i perioden 2005-2010. I forbindelse hermed opfordredes Kommissionen i Haagprogrammet til at afslutte evalueringen af retsinstrumenterne fra første fase og forelægge andenfaseinstrumenterne og -foranstaltningerne for Europa-Parlamentet og Rådet med henblik på deres vedtagelse inden udgangen af 2010.
- (8) I den europæiske pagt om indvandring og asyl, der blev vedtaget den 15. og 16. oktober 2008, konstaterede Det Europæiske Råd, at der fortsat var store forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn til ydelse af beskyttelse og med hensyn til beskyttelsens former, og det fandt, at tiden var inde til at tage nye initiativer til at fuldføre gennemførelsen af det fælles europæiske asylsystem som omhandlet i Haagprogrammet og dermed yde et højere beskyttelsesniveau.

⁽¹⁾ EUT C 18 af 19.1.2011, s. 80.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 27.10.2011 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 24.11.2011.

⁽³⁾ EUT L 304 af 30.9.2004, s. 12.

- (9) I Stockholmprogrammet gentog Det Europæiske Råd sit engagement i målet om senest i 2012 at oprette et fælles område for beskyttelse og solidaritet baseret på en fælles asylprocedure og en ensartet status, jf. artikel 78 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), for personer, der er blevet indrømmet international beskyttelse.
- (10) På baggrund af resultaterne af de evalueringer, der er foretaget, bør de principper, direktiv 2004/83/EF bygger på, på det nuværende stadium bekræftes, og der bør opnås en højere grad af tilnærmelse af reglerne om anerkendelse og indholdet af den internationale beskyttelse på grundlag af højere standarder.
- (11) Der bør mobiliseres ressourcer fra Den Europæiske Flygtningefond og Det Europæiske Asylstøttekontor (EASO) til at give tilstrækkelig støtte til medlemsstaternes indsats med gennemførelsen af de standarder, der fastsættes i den anden fase af det fælles europæiske asylsystem, særligt til de medlemsstater, der er udsat for et særligt og uforholdsmæssigt stort pres på deres asylsystem, navnlig på grund af deres geografiske beliggenhed eller demografiske situation.
- (12) Hovedformålet med dette direktiv er dels at sikre, at medlemsstaterne anvender fælles kriterier til identifikation af personer, som reelt har behov for international beskyttelse, dels at sikre, at der findes et minimum af ydelser til fordel for disse personer i alle medlemsstater.
- (13) Den indbyrdes tilnærmelse af reglerne for anerkendelse og indhold af flygtningestatus og subsidiær beskyttelsesstatus bør medvirke til at begrænse de sekundære bevægelser, ansøgere om international beskyttelse foretager mellem medlemsstaterne, hvor sådanne bevægelser udelukkende sker på grund af forskelle i de retlige rammer.
- (14) Medlemsstaterne bør have beføjelse til at indføre eller opretholde gunstigere bestemmelser end de i dette direktiv fastsatte standarder for tredjelandsstatsborgere og statsløse, der søger om international beskyttelse i en medlemsstat, når en sådan ansøgning anses for at være begrundet med, at den pågældende enten er flygtning efter Genèvekonventionens artikel 1, afsnit A, eller er berettiget til subsidiær beskyttelse.
- (15) De tredjelandsstatsborgere og statsløse, som har tilladelse til at forblive på medlemsstaternes område af årsager, der ikke beror på behovet for international beskyttelse, men som skyldes medfølelse eller humanitære hensyn, falder uden for anvendelsesområdet for dette direktiv.
- (16) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som bl.a. anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Direktivet tilsigter navnlig, at asylansøgere og deres ledsagende familiemedlemmers menneskelige værdighed og ret til asyl respekteres fuldt ud, og at anvendelsen af charterets artikel 1, 7, 11, 14, 15, 16, 18, 21, 24, 34 og 35 fremmes, og direktivet bør derfor gennemføres i overensstemmelse hermed.
- (17) Med hensyn til behandlingen af de personer, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, er medlemsstaterne bundet af forpligtelser i henhold til folkeretlige instrumenter, som de er part i, herunder navnlig sådanne, som forbyder forskelsbehandling.
- (18) Medlemsstaterne bør først og fremmest tage hensyn til »barnets tarv« ved gennemførelsen af dette direktiv i overensstemmelse med De Forenede Nationers konvention af 1989 om barnets rettigheder. Ved vurderingen af barnets tarv bør medlemsstaterne især tage behørigt hensyn til princippet om familiens enhed, den mindreåriges trivsel og sociale udvikling, sikkerhedsovervejelser og den mindreåriges egen mening under hensyntagen til vedkommendes alder og modenhed.
- (19) Begrebet familiemedlemmer bør udvides, således at der tages hensyn til de forskellige særlige omstændigheder ved afhængighed, og til det særlige hensyn, der skal tages til barnets tarv.
- (20) Dette direktiv berører ikke protokollen om asyl for statsborgere i Den Europæiske Unions medlemsstater, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og TEUF.
- (21) Anerkendelsen af flygtningestatus er deklaratorisk.
- (22) De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge kan give medlemsstaterne en værdifuld vejledning i forbindelse med anerkendelse af flygtningestatus i henhold til Genèvekonventionens artikel 1.
- (23) Der bør fastsættes standarder for definitionen og indholdet af flygtningestatus som en vejledning til medlemsstaternes kompetente nationale myndigheder i forbindelse med anvendelse af Genèvekonventionen.
- (24) Det er nødvendigt at indføre fælles kriterier for anerkendelse af asylansøgere som flygtninge i overensstemmelse med Genèvekonventionens artikel 1.

- (25) Det er navnlig nødvendigt at indføre en fælles opfattelse af begreberne: beskyttelsesbehov, der opstår på stedet (sur place), årsager til overlast og beskyttelse, national beskyttelse og forfølgelse, herunder grundene til forfølgelse.
- (26) Enten staten eller parter eller organisationer, herunder internationale organisationer, som opfylder betingelserne i dette direktiv, og som kontrollerer en region eller et større område inden for statens område, kan yde beskyttelse, hvis de er villige og i stand hertil. Denne beskyttelse bør være effektiv og af ikke blot midlertidig karakter.
- (27) National beskyttelse mod forfølgelse og alvorlig overlast bør effektivt være til rådighed i en del af hjemlandet, hvortil den pågældende kan rejse sikkert og lovligt, og hvori den pågældende sikkert og lovligt kan indrejse og med rimelighed kan forventes at bosætte sig. Hvis de aktører, der står bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast, er staten eller statens agenter, bør der være en formodning om, at effektiv beskyttelse ikke er til rådighed for ansøgeren. Når ansøgeren er en uledsaget mindreårig, bør tilstedeværelsen af passende varetægts- og forældremyndighedsordninger, som varetager den uledsagede mindreåriges tarv, indgå i vurderingen af, hvorvidt denne beskyttelse effektivt er til rådighed.
- (28) Det er nødvendigt, at medlemsstaterne ved vurderingen af mindreåriges ansøgninger om international beskyttelse tager højde for børnespecifikke former for forfølgelse.
- (29) En af betingelserne for at kunne opnå flygtningestatus, jf. artikel 1, afsnit A, i Genèvekonventionen, er, at der er en årsagsforbindelse mellem grundene til forfølgelsen, dvs. race, religion, nationalitet, politisk anskuelse eller tilhørsforhold til en bestemt social gruppe, og forfølgelsen eller det forhold, at der ikke ydes beskyttelse mod sådan forfølgelse.
- (30) Det er ligeledes nødvendigt at indføre en fælles opfattelse af forfølgelsesgrunden »tilhørsforhold til en bestemt social gruppe«. Med henblik på afgrænsningen af en bestemt social gruppe bør der tages hensyn til faktorer i forbindelse med ansøgerens køn, herunder kønsidentitet og seksuel orientering, som kan være forbundet med visse retstraditioner og skikke, der f.eks. fører til genital lemlæstelse, tvangssterilisering eller tvungen abort, for så vidt som disse faktorer er forbundet med ansøgerens velbegrundede frygt for forfølgelse.
- (31) Handlinger, der er i modstrid med De Forenede Nationers formål og principper, opregnes i præambelen til og artikel 1 og 2 i De Forenede Nationers pagt og konkretiseres bl.a. i De Forenede Nationers resolutioner om foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, hvori det erklæres, at »terrorhandling, -metoder og -fremgangsmåder er i modstrid med De Forenede Nationers mål og principper«, og at »bevidst finansiering og planlægning af samt ansporing til terrorhandling ligeledes er i modstrid med De Forenede Nationers mål og principper«.
- (32) Som omtalt i artikel 14 kan »status« også omfatte flygtningestatus.
- (33) Der bør også fastsættes standarder for definition og indhold af subsidiær beskyttelsesstatus. Subsidiær beskyttelse bør være et supplement og en tilføjelse til beskyttelsen af flygtninge i henhold til Genèvekonventionen.
- (34) Det er nødvendigt at indføre fælles kriterier for anerkendelse af personer, der søger om international beskyttelse, som berettigede til subsidiær beskyttelse. Kriterierne bør hentes fra de internationale forpligtelser i henhold til menneskerettighedsinstrumenter og eksisterende praksis i medlemsstaterne.
- (35) Risici, som et lands befolkning eller et udsnit heraf almindeligvis er udsat for, kan normalt ikke i sig selv siges at udgøre en individuel trussel, der kan kvalificeres som alvorlig overlast.
- (36) Familiemedlemmer vil alene på grund af deres forhold til flygtningen normalt være sårbare over for forfølgelse på en måde, som kan danne grundlag for flygtningestatus.
- (37) Begreberne statens sikkerhed og den offentlige orden omfatter også de tilfælde, hvor en tredjelandstatsborger er medlem af en sammenslutning, der støtter international terrorisme, eller støtter en sådan sammenslutning.
- (38) Når medlemsstaterne træffer afgørelse om, hvorvidt personer er berettigede til de af dette direktiv omfattede ydelser, bør de tage behørigt hensyn til barnets tarv samt til de særlige omstændigheder i forbindelse med det afhængighedsforhold til en person med international beskyttelse, som nære slægtninge, der allerede befinder sig i medlemsstaten, og som ikke er familiemedlemmer til den pågældende person med international beskyttelse, står i. Under usædvanlige omstændigheder, hvor den nære slægtning til personen med international beskyttelse er en gift mindreårig, der dog ikke er ledsaget af sin ægtefælle, kan det være bedst at lade den mindreåriges tarv varetage af vedkommendes oprindelige familie.
- (39) Samtidig med at der følges op på opfordringen i Stockholmprogrammet til at indføre en ensartet status for flygtninge og for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, bør personer med subsidiær beskyttelsesstatus gives de samme rettigheder og fordele, som dem flygtninge har i henhold til dette direktiv, og de samme betingelser for berettigelse bør gælde for dem, dog med de undtagelser, der er nødvendige og objektivt begrundede.

- (40) Medlemsstaterne kan inden for de grænser, som internationale forpligtelser sætter, bestemme, at tildeling af ydelser, for så vidt angår adgang til beskæftigelse, social sikring, lægehjælp og integrationsfaciliteter, kræver forudgående udstedelse af opholdstilladelse.
- (41) For at sikre, at personer med international beskyttelse effektivt kan udnytte de rettigheder og ydelser, der er fastsat i dette direktiv, er det nødvendigt, at der tages hensyn til deres særlige behov og de særlige problemer med integration, som de står over for. En sådan hensyntagen bør normalt ikke medføre en gunstigere behandling end den, der gives egne statsborgere, uden at dette berører medlemsstaternes mulighed for at indføre eller opretholde gunstigere standarder.
- (42) I den forbindelse bør der særligt gøres en indsats for at løse de problemer, der hindrer personer med international beskyttelse i at få effektiv adgang til beskæftigelsesrelaterede uddannelsesmuligheder og til erhvervsuddannelse, bl.a. problemerne med hensyn til finansielle begrænsninger.
- (43) Dette direktiv finder ikke anvendelse på finansielle ydelser fra medlemsstaterne, som gives for at fremme uddannelse.
- (44) Særlige foranstaltninger bør overvejes med henblik på at finde effektive løsninger på de praktiske problemer, som personer med international beskyttelse kan støde på i forbindelse med bekræftelse af ægtheden af deres udenlandske eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, særligt på grund af manglende dokumentation, og fordi de ikke er i stand til at betale udgifterne til anerkendelsesprocedurerne.
- (45) Navnlig for at undgå vanskelige sociale situationer bør der til personer med international beskyttelse inden for rammerne af sociallovgivningen og uden forskelsbehandling ydes passende social bistand og midler til deres underhold. For så vidt angår social bistand bør der nærmere bestemmelser og enkeltheder for ydelse af grundydelse til personer med subsidær beskyttelsesstatus fastsættes i national ret. Muligheden for at begrænse sådan bistand til grundydelse skal forstås således, at det som minimum omfatter mindsteindkomststøtte, bistand i tilfælde af sygdom eller graviditet og bistand til forældre, for så vidt som nævnte ydelser ydes til statsborgere i henhold til national ret.
- (46) Personer med international beskyttelse bør have adgang til lægehjælp, herunder både fysisk og psykisk behandling.
- (47) I de integrationsprogrammer, der stilles til rådighed for personer med flygtningestatus og personer med subsidær beskyttelsesstatus, bør der så vidt muligt tages hensyn til deres særlige behov og til de særlige omstændigheder ved deres situation, herunder om nødvendigt gennem sprogundervisning og meddelelse af oplysninger om individuelle rettigheder og forpligtelser vedrørende deres beskyttelsesstatus i den pågældende medlemsstat.
- (48) Gennemførelsen af dette direktiv bør evalueres regelmæssigt, navnlig under hensyn til udviklingen i medlemsstaternes internationale forpligtelser for så vidt angår non-refoulement, udviklingen på arbejdsmarkedet i medlemsstaterne samt udarbejdelsen af fælles grundprincipper for integration.
- (49) Målene for dette direktiv, nemlig indførelse af standarder for indrømmelse af international beskyttelse til tredjelandstatsborgere og statsløse i medlemsstaterne, for en ensartet status for flygtninge og personer, der er berettiget til subsidær beskyttelse, og for indholdet af denne beskyttelse, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af dette direktivs omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (50) I medfør af artikel 1 og 2 og artikel 4a, stk. 1, i protokollen (nr. 21) om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager Det Forenede Kongerige og Irland ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige og Irland.
- (51) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen (nr. 22) om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (52) Forpligtelsen til at gennemføre nærværende direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til direktiv 2004/83/EF. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, hvori der ikke er foretaget ændringer, følger af det nævnte direktiv.
- (53) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til den i bilag I, del B, angivne frist for gennemførelse i national ret af direktiv 2004/83/EF —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

af artikel 17, stk. 1 og 2, og som ikke kan eller, på grund af en sådan risiko, ikke vil påberåbe sig dette lands beskyttelse

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formål

Formålet med dette direktiv er at fastsætte standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse.

g) »subsidiær beskyttelsesstatus«: en medlemsstats anerkendelse af en tredjelandstatsborger eller statsløs som værende en person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

a) »international beskyttelse«: flygtningestatus og subsidiær beskyttelsesstatus som defineret i litra e) og g)

b) »person med international beskyttelse«: en person, som er blevet tildelt flygtningestatus, jf. litra e), eller subsidiær beskyttelsesstatus, jf. litra g)

c) »Genèvekonventionen«: konventionen om flygtninges retsstilling, undertegnet i Genève den 28. juli 1951, som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967

d) »flygtning«: en tredjelandstatsborger, som i kraft af en velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af race, religion, nationalitet, politisk anskuelse eller tilhørsforhold til en bestemt social gruppe opholder sig uden for det land, hvor den pågældende er statsborger, og som ikke kan eller, på grund af en sådan frygt, ikke vil påberåbe sig dette lands beskyttelse, eller en statsløs person, som opholder sig uden for det land, hvor han tidligere havde sit sædvanlige opholdssted, af samme grunde som anført ovenfor, og som ikke kan eller, på grund af en sådan frygt, ikke vil vende tilbage til dette land, og som ikke er omfattet af artikel 12

e) »flygtningestatus«: en medlemsstats anerkendelse af en tredjelandstatsborger eller statsløs som flygtning

f) »person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse«: en tredjelandstatsborger eller statsløs, der ikke anerkendes som flygtning, men for hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende, hvis han eller hun sendes tilbage til sit hjemland eller, for så vidt angår en statsløs, til det land, hvor han eller hun tidligere havde sit sædvanlige opholdssted, vil løbe en reel risiko for at lide alvorlig overlast som defineret i artikel 15, og som ikke er omfattet

h) »ansøgning om international beskyttelse«: en anmodning, der indgives af en tredjelandstatsborger eller statsløs om beskyttelse fra en medlemsstat, når der er grundlag for at antage, at ansøgeren søger om flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus, og vedkommende ikke udtrykkeligt anmoder om anden form for beskyttelse, der ikke er omfattet af dette direktiv, og som kan søges særskilt

i) »ansøger«: en tredjelandstatsborger eller statsløs, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, hvorom der endnu ikke er truffet endelig afgørelse

j) »famiemedlemmer«: for så vidt familien allerede bestod i hjemlandet, følgende medlemmer af familien til personen med international beskyttelse, når de pågældende befinder sig i den samme medlemsstat i forbindelse med ansøgningen om international beskyttelse:

— ægtefællen til personen med international beskyttelse eller dennes ugifte samlever i et fast forhold, hvis ugifte par i den pågældende medlemsstats lovgivning eller praksis vedrørende tredjelandstatsborgere sidestilles med gifte par

— mindreårige børn af par som omhandlet i første led eller af personen med international beskyttelse, såfremt børnene er ugifte, uanset om de efter national ret er født i eller uden for ægteskab eller er adopteret

— faderen, moderen eller en anden voksen, som i henhold til lov eller praksis i den pågældende medlemsstat er ansvarlig for personen med international beskyttelse, hvis personen med international beskyttelse er mindreårig og ugift

k) »mindreårig«: en tredjelandstatsborger eller en statsløs under 18 år

l) »uledsaget mindreårig«: en mindreårig, som rejser ind på en medlemsstats område uden at være ledsaget af en voksen, der i henhold til lov eller praksis i den pågældende medlemsstat er ansvarlig for den pågældende, og så længe den pågældende ikke i praksis er i en sådan persons varetægt; begrebet omfatter også mindreårige, der efterlades uden ledsagelse, efter at de er rejst ind på medlemsstaternes område

- m) »opholdstilladelse«: en hvilken som helst formel tilladelse, udstedt af en medlemsstats myndigheder som foreskrevet af medlemsstatens lovgivning, som giver en tredjelandstatsborger eller statsløs ret til at opholde sig på medlemsstatens område
- n) »hjemland«: det land eller de lande, hvor ansøgeren er statsborger eller, for så vidt angår statsløse, har haft sit sædvanlige opholdssted.

Artikel 3

Gunstigere standarder

Medlemsstaterne kan indføre eller opretholde gunstigere standarder for fastsættelse af, hvem der kan anerkendes som flygtninge eller som personer, der er berettigede til subsidier beskyttelse, og for fastsættelse af indholdet af international beskyttelse, for så vidt disse standarder er forenelige med dette direktiv.

KAPITEL II

VURDERING AF ANSØGNINGER OM INTERNATIONAL BESKYTTELSE

Artikel 4

Vurdering af kendsgerninger og omstændigheder

1. Medlemsstaterne kan betragte det som ansøgerens pligt hurtigst muligt at forelægge alle de elementer, der er nødvendige for at underbygge ansøgningen om international beskyttelse. Medlemsstaterne har pligt til i samarbejde med ansøgeren at vurdere de relevante elementer i ansøgningen.

2. De i stk. 1 nævnte elementer består af ansøgerens forklaringer og al anden for ansøgeren tilgængelig dokumentation om ansøgerens alder, baggrund, herunder eventuelle slægtninges baggrund, identitet, statsborgerskab(er), tidligere opholdssted(er) og -land(e), tidligere asylansøgninger, rejserute, rejседokumentation samt grundene til, at vedkommende ansøger om international beskyttelse.

3. Vurderingen af en ansøgning om international beskyttelse foretages ud fra det specifikke sagsforhold, og der tages herunder hensyn til:

- alle relevante kendsgerninger vedrørende hjemlandet på det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om ansøgningen, herunder hjemlandets love og andre bestemmelser og den måde, hvorpå de anvendes
- relevante forklaringer og dokumentation forelagt af ansøgeren, herunder oplysninger om, hvorvidt ansøgeren har været eller kan blive udsat for forfølgelse eller alvorlig overlast
- ansøgerens personlige stilling og forhold, herunder faktorer som baggrund, køn og alder, for på grundlag af ansøgerens

personlige forhold at vurdere, om de handlinger, som vedkommende har været eller kan blive udsat for, kan udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast

d) om ansøgerens aktiviteter, siden vedkommende forlod hjemlandet, udelukkende eller hovedsagelig har haft til formål at skabe de nødvendige betingelser for at indgive ansøgning om international beskyttelse med henblik på at vurdere, om disse aktiviteter ville betyde, at vedkommende ved tilbagevenden til hjemlandet kunne blive udsat for forfølgelse eller alvorlig overlast

e) om ansøgeren med rimelighed kunne forventes at lade sig beskytte af et andet land, i hvilket vedkommende kunne kræve statsborgerskab.

4. Hvis en ansøger allerede har været udsat for forfølgelse eller alvorlig overlast eller direkte trusler om sådan forfølgelse eller sådan overlast, er der god grund til at formode, at ansøgeren har en velbegrunder frygt for forfølgelse eller løber en reel risiko for at lide alvorlig overlast, medmindre der er god grund til at antage, at sådan forfølgelse eller sådan overlast ikke vil gentage sig.

5. Hvis medlemsstaterne anvender princippet om, at ansøgeren har pligt til at underbygge sin ansøgning om international beskyttelse, og hvis der er aspekter af ansøgerens forklaringer, der ikke er underbygget af dokumentation eller andre beviser, skal disse aspekter ikke bekræftes, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- ansøgeren har oprigtigt bestræbt sig på at underbygge sin ansøgning
- alle de relevante elementer, som ansøgeren råder over, er blevet forelagt, og der er givet en tilfredsstillende forklaring på eventuelle manglende relevante elementer
- ansøgerens forklaringer anses for sammenhængende og troværdige og strider ikke imod tilgængelige specifikke og generelle oplysninger, der er relevante for ansøgerens sag
- ansøgeren har indgivet sin ansøgning om international beskyttelse så tidligt som muligt, medmindre vedkommende kan godtgøre at have haft god grund til ikke at gøre dette, og
- ansøgerens almindelige troværdighed er slået fast.

Artikel 5

Behov for international beskyttelse, som opstår på stedet

1. En velbegrunder frygt for forfølgelse eller en reel risiko for at lide alvorlig overlast kan være baseret på begivenheder, der har fundet sted, efter at ansøgeren har forladt hjemlandet.

2. En velbegrunder frygt for forfølgelse eller en reel risiko for at lide alvorlig overlast kan være baseret på aktiviteter, som ansøgeren har deltaget i, efter at den pågældende har forladt hjemlandet, navnlig hvis det er godtgjort, at de tilgrundliggende aktiviteter er et udtryk for og en videreførelse af overbevisninger eller holdninger, som ansøgeren havde i hjemlandet.

3. Med forbehold af bestemmelserne i Genèvekonventionen kan medlemsstaterne bestemme, at en ansøger, der indgiver en efterfølgende ansøgning, som hovedregel ikke skal indrømmes flygtningestatus, hvis risikoen for forfølgelse skyldes omstændigheder, som ansøgeren selv har forårsaget, efter at han forlod hjemlandet.

Artikel 6

Aktører, der kan stå bag forfølgelse eller alvorlig overlast

Aktører, der kan stå bag forfølgelse eller alvorlig overlast, omfatter:

- a) staten
- b) parter eller organisationer, der kontrollerer staten eller en væsentlig del af dens område
- c) ikke-statslige aktører, hvis det kan påvises, at de i litra a) og b) nævnte aktører, herunder internationale organisationer, ikke kan eller ikke vil tilbyde beskyttelse mod forfølgelse eller alvorlig overlast som defineret i artikel 7.

Artikel 7

Aktører, der yder beskyttelse

1. Beskyttelsen mod forfølgelse og alvorlig overlast kan kun ydes af:

- a) staten, eller
- b) parter eller organisationer, herunder internationale organisationer, der kontrollerer staten eller en væsentlig del af dens område,

forudsat de er villige til og i stand til at yde beskyttelse i overensstemmelse med stk. 2.

2. Beskyttelsen mod forfølgelse og alvorlig overlast skal være effektiv og ikke blot af midlertidig karakter. Der ydes normalt en sådan beskyttelse, når de i stk. 1, litra a) og b), nævnte aktører tager rimelige skridt til at forhindre forfølgelse eller udsættelse for alvorlig overlast, bl.a. ved at anvende et effektivt retssystem til afsløring, retsforfølgning og sanktionering af handlinger, der udgør forfølgelse eller alvorlig overlast, og når ansøgeren har adgang til en sådan beskyttelse.

3. Ved vurderingen af, om en international organisation kontrollerer en stat eller en væsentlig del af dens område og yder beskyttelse som omhandlet i stk. 2, tager medlemsstaterne hensyn til eventuelle retningslinjer i relevante EU-retsakter.

Artikel 8

National beskyttelse

1. Som led i vurderingen af ansøgningen om international beskyttelse kan medlemsstaterne beslutte, at en ansøger ikke har behov for international beskyttelse, hvis den pågældende i en del af hjemlandet:

- a) ikke har grund til at nære nogen velbegrunder frygt for forfølgelse eller ikke løber nogen reel risiko for at lide alvorlig overlast, eller
- b) har adgang til beskyttelse mod forfølgelse eller alvorlig overlast, jf. artikel 7,

og sikkert og lovligt kan rejse til og sikkert og lovligt kan rejse ind i den del af landet og med rimelighed kan forventes at bosætte sig der.

2. Ved undersøgelsen af, om ansøgeren har grund til at nære en velbegrunder frygt for forfølgelse eller løber en reel risiko for at lide alvorlig overlast eller har adgang til beskyttelse mod forfølgelse og alvorlig overlast i en del af hjemlandet, jf. stk. 1, tager medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 4 hensyn til de generelle forhold, der hersker i den pågældende del af landet, samt til ansøgerens personlige forhold på det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om ansøgningen. Med henblik herpå sikrer medlemsstaterne, at der indhentes præcise og aktuelle oplysninger fra relevante kilder, såsom De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge og Det Europæiske Asylstøttekontor.

KAPITEL III

ANERKENDELSE SOM FLYGTNING

Artikel 9

Forfølgelse

1. For at anses for forfølgelse som omhandlet i artikel 1, afsnit A, i Genèvekonventionen skal adfærd:

- a) være tilstrækkelig alvorlig på grund af sin karakter eller gentagne forekomst til at udgøre en alvorlig krænkelse af de grundlæggende menneskerettigheder, navnlig de rettigheder, der ikke kan fraviges i henhold til artikel 15, stk. 2, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, eller
- b) bestå i anvendelse af flere foranstaltninger, herunder krænkelse af menneskerettighederne, der er tilstrækkelig alvorlige til at berøre et menneske på en tilsvarende måde som omhandlet i litra a).

2. Forfølgelse i henhold til stk. 1 kan f.eks. tage form af:
- fysisk eller psykisk vold, herunder seksuelle overgreb
 - juridiske, administrative, politimæssige og/eller retlige foranstaltninger, der i sig selv er diskriminerende eller gennemføres på en diskriminerende måde
 - uforholdsmæssig eller diskriminerende retsforfølgning eller straf
 - nægtelse af adgang til retsmidler, som resulterer i en uforholdsmæssig eller diskriminerende straf
 - retsforfølgning eller straf for at nægte at gøre militærtjeneste i en konflikt, hvis militærtjeneste ville omfatte forbrydelser eller handlinger, der falder inden for anvendelsesområdet af udelukkelsesgrundene i artikel 12, stk. 2
 - kønsbestemte handlinger eller handlinger rettet mod børn.
3. I overensstemmelse med artikel 2, litra d), skal der være en sammenhæng mellem de i artikel 10 nævnte grunde og forfølgelse i henhold til nærværende artikels stk. 1 eller den manglende beskyttelse mod en sådan forfølgelse.

Artikel 10

Grundene til forfølgelse

1. Ved vurderingen af grundene til forfølgelse tager medlemsstaterne hensyn til følgende elementer:
- begrebet race omfatter navnlig forhold vedrørende hudfarve, afstamning eller tilhørsforhold til en given etnisk gruppe
 - begrebet religion omfatter navnlig teistiske, ikke-teistiske og ateistiske overbevisninger, deltagelse i eller undladelse af deltagelse i privat eller offentlig gudstjeneste, enten alene eller i fællesskab med andre, andre religiøse handlinger eller udtryk for synspunkter eller former for personlig eller fællesskabspræget adfærd baseret på eller bestemt af en religiøs overbevisning
 - begrebet nationalitet omfatter ikke udelukkende statsborgerskab eller mangel på samme, men navnlig også tilhørsforhold til en gruppe, der defineres ved sin kulturelle, etniske eller sproglige identitet, sin fælles geografiske eller politiske oprindelse eller sit forhold til befolkningen i en anden stat
 - en gruppe betragtes som udgørende en bestemt social gruppe, navnlig når:
 - medlemmerne af den pågældende gruppe har samme medfødte karakteristiske træk eller en fælles baggrund,

der ikke kan ændres, eller er fælles om et karakteristisk træk eller en tro, der er så grundlæggende for deres identitet eller samvittighed, at ingen mennesker bør tvinges til at give afkald derpå, og

- den pågældende gruppe har en særskilt identitet i det relevante land, fordi den opfattes som værende anderledes af det omgivende samfund.

Afhængigt af omstændighederne i hjemlandet kan en bestemt social gruppe omfatte en gruppe, hvis fælles karakteristiske træk er seksuel orientering. Seksuel orientering kan ikke forstås således, at det omfatter handlinger, der betragtes som kriminelle i henhold til medlemsstaternes nationale lovgivning. Der tages hensyn til kønsrelaterede aspekter, herunder kønsidentitet, ved afgørelsen af, om en person tilhører en bestemt social gruppe, og ved bestemmelsen af de karakteristiske træk ved en sådan gruppe

- begrebet politisk anskuelse omfatter navnlig det forhold, at en person har en bestemt mening, overbevisning eller tro med hensyn til anliggender, der vedrører de i artikel 6 definerede aktører, der kan stå bag forfølgelse, og deres politik eller metoder, uanset om ansøgeren har handlet i overensstemmelse med denne mening, overbevisning eller tro.

2. Ved vurdering af, om en ansøger har en velbegrunnet frygt for forfølgelse, er det irrelevant, om ansøgeren faktisk har de racemæssige, religiøse, nationale, sociale eller politiske karakteristiske træk, der fører til forfølgelse, hvis et sådant karakteristisk træk tillægges den pågældende af den aktør, der står bag forfølgelsen.

Artikel 11

Ophør

1. En tredjelandsstatsborger eller statsløs ophører med at være anerkendt som flygtning, hvis den pågældende:
- frivilligt på ny har søgt beskyttelse i det land, hvor den pågældende er statsborger, eller
 - efter at have mistet sit statsborgerskab frivilligt har generhvervet dette, eller
 - har erhvervet et nyt statsborgerskab og nyder beskyttelse i det land, hvor den pågældende er blevet statsborger, eller
 - frivilligt på ny har bosat sig i det land, som den pågældende forlod, eller uden for hvilket den pågældende opholdt sig af frygt for forfølgelse, eller

- e) ikke længere kan afslå at søge beskyttelse i det land, hvor den pågældende er statsborger, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke den pågældende er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere består, eller
- f) hvis der er tale om en statsløs, kan vende tilbage til det land, hvor den pågældende havde sit sædvanlige opholdssted, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke den pågældende er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere består.

2. I de i stk. 1, litra e) og f), omhandlede tilfælde skal medlemsstaterne tage hensyn til, hvorvidt ændringen af omstændighederne er af en så væsentlig og ikke blot midlertidig karakter, at flygtningens frygt for forfølgelse ikke længere kan anses for at være velbegrundet.

3. Stk. 1, litra e) og f), finder ikke anvendelse på en flygtning, der kan påberåbe sig tvingende grunde angående tidligere forfølgelse til ikke at ville søge beskyttelse i det land, hvor den pågældende er statsborger, eller, hvis den pågældende er statsløs, i det land, hvor vedkommende tidligere havde sit sædvanlige opholdssted.

Artikel 12

Udelukkelse

1. En tredjelandstatsborger eller statsløs er udelukket fra at blive anerkendt som flygtning, hvis:
- a) den pågældende falder inden for anvendelsesområdet for artikel 1, afsnit D, i Genèvekonventionen om beskyttelse eller bistand fra andre FN-organer eller -agenturer end De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge. Hvis en sådan beskyttelse eller bistand af en eller anden grund er bortfaldet, uden at de pågældendes stilling er definitivt afgjort i overensstemmelse med de relevante resolutioner, der er vedtaget af FN's Generalforsamling, skal sådanne personer uden videre have ret til at blive omfattet af dette direktivs bestemmelser
- b) den pågældende af de kompetente myndigheder i det land, hvor han eller hun har taget ophold, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der knytter sig til besiddelse af statsborgerskab i dette land eller rettigheder og pligter svarende hertil.
2. En tredjelandstatsborger eller statsløs er udelukket fra at blive anerkendt som flygtning, hvis der er tungtvejende grunde til at antage at:
- a) den pågældende har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, som defineret i de internationale instrumenter, der er udarbejdet for at træffe forholdsregler mod sådanne forbrydelser
- b) den pågældende har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for asyllandet forud for anerkendelsen af vedkommende som flygtning, hvilket forstås som tidspunktet for

udstedelse af opholdstilladelse på grundlag af tildeling af flygtningestatus; særligt grusomme handlinger kan betegnes som alvorlige ikke-politiske forbrydelser, også selv om de begås under foregivelse af, at de har et politisk mål

- c) den pågældende har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger som fastlagt i præamblen til og artikel 1 og 2 i De Forenede Nationers pagt.

3. Stk. 2 finder anvendelse på personer, der anstifter til eller på anden måde deltager i at begå de deri nævnte forbrydelser eller handlinger.

KAPITEL IV

FLYGTNINGESTATUS

Artikel 13

Tildeling af flygtningestatus

Medlemsstaterne tildeler tredjelandstatsborgere og statsløse, der kan anerkendes som flygtninge i medfør af kapitel II og III, flygtningestatus.

Artikel 14

Tilbagekaldelse og afslutning af eller afslag på forlængelse af flygtningestatus

1. Med hensyn til ansøgninger om international beskyttelse, der er indgivet efter ikrafttrædelsen af direktiv 2004/83/EF, skal medlemsstaterne tilbagekalde, afslutte eller afslå at forlænge en tredjelandstatsborgers eller statsløs persons flygtningestatus, der er tildelt af et regeringsorgan, et administrativt organ, et retsligt eller kvasiretligt organ, såfremt den pågældende ikke længere opfylder betingelserne for at blive betragtet som flygtning, jf. artikel 11.

2. Uden at dette i øvrigt indskrænker flygtningens pligt til at oplyse om alle relevante faktiske forhold og til at forelægge al relevant dokumentation, som den pågældende er i besiddelse af, jf. artikel 4, stk. 1, skal den medlemsstat, der har tildelt den pågældende flygtningestatus, på et individuelt grundlag påvise, at den pågældende ikke længere opfylder eller aldrig har opfyldt betingelserne herfor, jf. nærværende artikels stk. 1.

3. Medlemsstaterne skal tilbagekalde, afslutte eller afslå at forlænge en tredjelandstatsborgers eller statsløs persons flygtningestatus, såfremt den berørte medlemsstat, efter at den pågældende er blevet tildelt flygtningestatus, konstaterer, at den pågældende:

- a) burde have været eller er udelukket fra at opnå flygtningestatus, jf. artikel 12
- b) har givet forkerte oplysninger om eller fortiet faktiske forhold, herunder anvendt falske dokumenter, og dette var afgørende for tildeling af flygtningestatus.

4. Medlemsstaterne kan tilbagekalde, afslutte eller afslå at forlænge status, der er tildelt en flygtning af et regeringsorgan, et administrativt organ, et retsligt eller kvasiretligt organ, når:

- a) der er rimelig grund til at anse den pågældende som en person, der udgør en fare for sikkerheden i den medlemsstat, vedkommende befinder sig i
- b) den pågældende efter en endelig dom for en særlig grov forbrydelse udgør en fare for samfundet i denne medlemsstat.

5. Medlemsstaterne kan i de situationer, der er beskrevet i stk. 4, beslutte ikke at tildele status til en flygtning, hvis der endnu ikke er truffet en sådan afgørelse.

6. Personer, som stk. 4 eller 5 finder anvendelse på, har de rettigheder, der er fastsat i artikel 3, 4, 16, 22, 31, 32 og 33 i Genèvekonventionen, eller tilsvarende rettigheder, for så vidt de befinder sig i medlemsstaten.

KAPITEL V

BERETTIGELSE TIL SUBSIDIÆR BESKYTTELSE

Artikel 15

Alvorlig overlast

Ved alvorlig overlast forstås:

- a) dødsstraf eller henrettelse, eller
- b) udsættelse af en ansøger for tortur, umenneskelig eller vanærende behandling eller straf i dennes hjemland, eller
- c) alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet som følge af vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt.

Artikel 16

Ophør

1. En tredjelandstatsborger eller statsløs er ikke længere berettiget til subsidiær beskyttelse, når de forhold, der førte til tildeling af subsidiær beskyttelsesstatus, ikke længere eksisterer eller har ændret sig i en sådan grad, at beskyttelse ikke længere er påkrævet.

2. Ved anvendelsen af stk. 1 skal medlemsstaterne tage hensyn til, hvorvidt ændringen af forholdene er af en så væsentlig og ikke blot midlertidig karakter, at den person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, ikke længere er udsat for nogen reel risiko for alvorlig overlast.

3. Stk. 1 finder ikke anvendelse på en person med subsidiær beskyttelsesstatus, der kan påberåbe sig tvingende grunde angående tidligere alvorlig overlast til ikke at ville søge beskyttelse i det land, hvor den pågældende er statsborger, eller, hvis den pågældende er statsløs, i det land, hvor vedkommende tidligere havde sit sædvanlige opholdssted.

Artikel 17

Udelukkelse

1. En tredjelandstatsborger eller statsløs er udelukket fra at være berettiget til subsidiær beskyttelse, hvis der er alvorlig grund til at formode, at:

- a) den pågældende har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, som defineret i de internationale instrumenter, der er udarbejdet for at træffe forholdsregler mod sådanne forbrydelser
- b) den pågældende har begået en grov forbrydelse
- c) den pågældende har begået handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger som fastlagt i præamblen til og artikel 1 og 2 i De Forenede Nationers pagt
- d) den pågældende udgør en fare for samfundet eller sikkerheden i den medlemsstat, vedkommende befinder sig i.

2. Stk. 1 finder anvendelse på personer, der anstifter til eller på anden måde deltager i at begå de deri nævnte forbrydelser eller handlinger.

3. Medlemsstaterne kan udelukke en tredjelandstatsborger eller en statsløs fra at være berettiget til subsidiær beskyttelse, hvis den pågældende, inden han eller hun fik tilladelse til at rejse ind i den pågældende medlemsstat, har begået en eller flere forbrydelser, der falder uden for stk. 1, men som ville kunne straffes med fængsel, hvis de var begået i den berørte medlemsstat, og den pågældende udelukkende har forladt hjemlandet for at undgå sanktioner som følge af disse forbrydelser.

KAPITEL VI

SUBSIDIÆR BESKYTTELSESSTATUS

Artikel 18

Tildeling af subsidiær beskyttelsesstatus

Medlemsstaterne tildeler tredjelandstatsborgere eller statsløse, der er berettiget til subsidiær beskyttelse i medfør af kapitel II og V, subsidiær beskyttelsesstatus.

*Artikel 19***Tilbagekaldelse og afslutning af eller afslag på forlængelse af subsidiær beskyttelsesstatus**

1. Med hensyn til ansøgninger om international beskyttelse, der er indgivet efter ikrafttrædelsen af direktiv 2004/83/EF, skal medlemsstaterne tilbagekalde, afslutte eller afslå at forlænge en tredjelandstatsborgers eller statsløs persons subsidiære beskyttelsesstatus, der er tildelt af et regeringsorgan, et administrativt organ, et retsligt eller kvasiretligt organ, såfremt den pågældende ikke længere opfylder betingelserne herfor, jf. artikel 16.

2. Medlemsstaterne kan tilbagekalde, afslutte eller afslå at forlænge en tredjelandstatsborgers eller statsløs persons subsidiære beskyttelsesstatus, der er tildelt af et regeringsorgan, et administrativt organ, et retsligt eller kvasiretligt organ, såfremt den pågældende efter tildeling af subsidiær beskyttelsesstatus burde have været udelukket fra at være berettiget til subsidiær beskyttelsesstatus, jf. artikel 17, stk. 3.

3. Medlemsstaterne skal tilbagekalde, afslutte eller afslå at forlænge en tredjelandstatsborgers eller statsløs persons subsidiære beskyttelsesstatus, såfremt den pågældende:

a) efter at have opnået subsidiær beskyttelsesstatus burde have været udelukket fra eller er udelukket fra at være berettiget til subsidiær beskyttelse, jf. artikel 17, stk. 1 og 2

b) har givet forkerte oplysninger om eller fortiet faktiske forhold, herunder anvendt falske dokumenter, og dette var afgørende for tildeling af subsidiær beskyttelsesstatus.

4. Uden at dette i øvrigt indskrænker tredjelandstatsborgernes eller den statsløse persons pligt til at oplyse om alle relevante faktiske forhold og til at forelægge al relevant dokumentation, som den pågældende er i besiddelse af, jf. artikel 4, stk. 1, skal den medlemsstat, der har tildelt den pågældende subsidiær beskyttelsesstatus, på et individuelt grundlag påvise, at den pågældende ikke længere opfylder eller ikke opfylder betingelserne herfor, jf. stk. 1, 2 og 3 i nærværende artikel.

KAPITEL VII

INDHOLDET AF INTERNATIONAL BESKYTTELSE

*Artikel 20***Generelle bestemmelser**

1. Dette kapitel berører ikke de rettigheder, der er fastsat i Genèvekonventionen.

2. Dette kapitel finder anvendelse på såvel flygtninge som personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, medmindre andet er anført.

3. Ved gennemførelsen af dette kapitel tager medlemsstaterne hensyn til situationen for sårbare personer, såsom mindreårige, uledsagede mindreårige, handicappede, ældre personer, gravide kvinder, enlige forældre med mindreårige børn, ofre for menneskehandel, sindslidende og personer, der har været udsat for tortur, voldtægt eller anden form for grov vold af psykisk, fysisk eller seksuel karakter.

4. Stk. 3 finder kun anvendelse på personer, der på grundlag af en individuel vurdering af deres situation menes at have særlige behov.

5. Barnets tarv kommer i første række, når medlemsstaterne skal gennemføre de bestemmelser i dette kapitel, der vedrører mindreårige.

*Artikel 21***Beskyttelse mod refoulement**

1. Medlemsstaterne overholder princippet om non-refoulement i overensstemmelse med deres internationale forpligtelser.

2. Hvis det ikke er forbudt i henhold til de i stk. 1 nævnte internationale forpligtelser, kan en medlemsstat udsende en flygtning, uanset om den pågældende er formelt anerkendt eller ej, når:

a) der er rimelig grund til at anse den pågældende for en person, der udgør en fare for sikkerheden i den medlemsstat, vedkommende befinder sig i, eller

b) den pågældende efter en endelig dom for en særlig grov forbrydelse udgør en fare for samfundet i denne medlemsstat.

3. Medlemsstaterne kan tilbagekalde, afslutte eller afslå at forlænge opholdstilladelsen for eller afslå at give opholdstilladelse til en flygtning, hvis denne falder ind under stk. 2.

*Artikel 22***Information**

Så hurtigt som muligt efter tildeling af flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus giver medlemsstaterne personer med international beskyttelse adgang til oplysninger om rettigheder og forpligtelser i forbindelse med den pågældende beskyttelsesstatus på et sprog, som de pågældende forstår eller med rimelighed må forventes at forstå.

*Artikel 23***Sikring af familiens enhed**

1. Medlemsstaterne sikrer, at familiens enhed kan oprettholdes.
2. Medlemsstaterne sikrer, at familiemedlemmer til personen med international beskyttelse, som ikke individuelt er berettiget til en sådan beskyttelse, har ret til at gøre krav på de fordele, der er omhandlet i artikel 24-35, efter de nationale procedurer, for så vidt dette er foreneligt med familiemedlemmets personlige retlige status.
3. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse, såfremt familiemedlemmet er eller ville blive udelukket fra at få tildelt international beskyttelse i henhold til kapitel III og V.
4. Uanset stk. 1 og 2 kan medlemsstaterne afslå, begrænse eller inddrage de pågældende fordele under henvisning til statens sikkerhed eller den offentlige orden.
5. Medlemsstaterne kan beslutte, at denne artikel også finder anvendelse på andre nære slægtninge, der levede sammen som en del af familien på tidspunktet for udrejse fra hjemlandet, og som var helt eller hovedsagelig afhængige af personen med international beskyttelse på det pågældende tidspunkt.

*Artikel 24***Opholdstilladelser**

1. Så snart som muligt efter at ansøgerne har fået tildelt international beskyttelse og med forbehold af artikel 21, stk. 3, udsteder medlemsstaterne en opholdstilladelse til personer med flygtningestatus, som skal være gyldig i mindst tre år, og som kan fornyes, medmindre tvingende hensyn til statens sikkerhed eller den offentlige orden tilsiger andet.

Med forbehold af artikel 23, stk. 1, kan den opholdstilladelse, der skal udstedes til familiemedlemmer til personer med flygtningestatus, være gyldig i mindre end tre år og fornyes.

2. Så snart som muligt efter at ansøgerne har fået tildelt international beskyttelse, udsteder medlemsstaterne til personer med subsidiær beskyttelsesstatus og deres familiemedlemmer en opholdstilladelse, som kan fornyes, som skal være gyldig i mindst ét år, og som, i tilfælde af fornyelse, skal være gyldig i mindst to år, medmindre tvingende hensyn til statens sikkerhed eller den offentlige orden tilsiger andet.

*Artikel 25***Rejsedokumenter**

1. Medlemsstaterne udsteder rejsedokumenter til brug ved rejse uden for deres område til personer med flygtningestatus, i overensstemmelse med den model, der er opstillet i tillægget til Genèvekonventionen, medmindre tvingende hensyn til statens sikkerhed eller den offentlige orden tilsiger andet.
2. Medlemsstaterne udsteder dokumenter til personer med subsidiær beskyttelsesstatus, som ikke kan få et nationalt pas, således at det bliver muligt for dem at rejse uden for medlemsstaternes område, medmindre tvingende hensyn til statens sikkerhed eller den offentlige orden tilsiger andet.

*Artikel 26***Adgang til beskæftigelse**

1. Medlemsstaterne giver personer med international beskyttelse tilladelse til at søge lønnet beskæftigelse eller udøve selvstændig virksomhed i overensstemmelse med de bestemmelser, der generelt finder anvendelse for det pågældende erhverv eller for offentlig ansættelse, umiddelbart efter tildeling af beskyttelse.
2. Medlemsstaterne sikrer, at personer med international beskyttelse tilbydes aktiviteter såsom beskæftigelsesrelaterede voksenuddannelsesmuligheder, erhvervsuddannelse, herunder kurser til forbedring af kvalifikationer, praktikpladser og rådgivning på arbejdsformidlingskontorer, på betingelser svarende til dem, der gælder for landets egne borgere.

3. Medlemsstaterne bestræber sig på at fremme fuld adgang til aktiviteterne i stk. 2 for personer med international beskyttelse.

4. Den gældende lovgivning i medlemsstaterne om aflønning, adgang til sociale sikringsordninger i forbindelse med arbejde som lønmodtager eller selvstændig erhvervsdrivende og andre ansættelsesvilkår finder anvendelse.

*Artikel 27***Adgang til uddannelse**

1. Medlemsstaterne giver mindreårige, der har fået tildelt international beskyttelse, adgang til uddannelsessystemet på samme betingelser som landets egne borgere.

2. Medlemsstaterne indrømmer voksne, der har fået tildelt international beskyttelse, adgang til det almindelige uddannelsessystem, videreuddannelse og omskoling på samme betingelser som tredjelandstatsborgere med lovligt ophold.

Artikel 28

Adgang til procedurer for anerkendelse af kvalifikationsbeviser

1. Medlemsstaterne sikrer ligestilling mellem personer med international beskyttelse og landets egne borgere inden for rammerne af de gældende procedurer for anerkendelse af udenlandske eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser.

2. Medlemsstaterne bestræber sig på for personer med international beskyttelse, der ikke kan fremlægge dokumenter som bevis for deres kvalifikationer, at lette fuld adgang til passende ordninger til vurdering, attestering og godkendelse af deres tidligere uddannelse. Sådanne foranstaltninger skal være i overensstemmelse med artikel 2, stk. 2, og artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer ⁽¹⁾.

Artikel 29

Social bistand

1. Medlemsstaterne sikrer, at personer med international beskyttelse i den medlemsstat, der har tildelt denne beskyttelse, modtager den nødvendige sociale bistand, lige som statsborgere i denne medlemsstat.

2. Medlemsstaterne kan som en fravigelse af den almindelige regel i stk. 1 begrænse den sociale bistand, som personer med subsidiær beskyttelsesstatus får, til grundydelse, som i så fald ydes på samme niveau og efter samme kriterier som for egne statsborgere.

Artikel 30

Lægehjælp

1. Medlemsstaterne sikrer, at personer med international beskyttelse har adgang til lægehjælp på samme betingelser som borgerne i den medlemsstat, der har tildelt dem denne beskyttelse.

2. Medlemsstaterne yder på samme betingelser som for borgerne i den medlemsstat, der har tildelt den pågældende beskyttelsesstatus, korrekt lægehjælp, herunder om nødvendigt behandling af sindslidelser, til personer med international beskyttelse, som har særlige behov, f.eks. gravide, handicappede, personer, der har været udsat for tortur, voldtægt eller anden form for grov vold af psykisk, fysisk eller seksuel karakter, eller mindreårige, der har været udsat for misbrug, vanrøgt, udnyttelse, tortur eller grusom, umenneskelig eller vanærende behandling, eller som har lidt under følgerne af væbnet konflikt.

Artikel 31

Uledsagede mindreårige

1. Medlemsstaterne træffer snarest muligt efter tildeling af international beskyttelse de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at uledsagede mindreårige repræsenteres af en officiel værge eller om nødvendigt af en organisation, der er ansvarlig for varetægten af mindreårige og deres velfærd, eller at de på anden måde får behørig repræsentation, herunder repræsentation i henhold til lov eller retskendelse.

2. Medlemsstaterne sikrer, at mindreåriges behov i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv opfyldes behørigt af den udpegede værge eller repræsentant. De kompetente myndigheder foretager regelmæssige vurderinger.

3. Medlemsstaterne sikrer, at uledsagede mindreårige anbringes enten:

a) hos myndige slægtninge, eller

b) hos en plejefamilie, eller

c) i særlige centre for mindreårige, eller

d) i andre former for indkvartering, der er egnede for mindreårige.

Der tages i denne forbindelse hensyn til barnets ønsker i overensstemmelse med dets alder og modenhed.

4. Så vidt muligt må søskende ikke skilles ad under hensyn til den pågældende mindreåriges tarv og navnlig til barnets alder og modenhed. Flytning af uledsagede mindreårige fra ét indkvarteringssted til et andet skal begrænses til et minimum.

5. Hvis en uledsaget mindreårig tildeles international beskyttelse, og opsporingen af den pågældendes familiemedlemmer ikke allerede er påbegyndt, indleder medlemsstaterne opsporingen af dem hurtigst muligt, efter at den mindreårige har fået tildelt international beskyttelse, idet de beskytter den mindreåriges tarv. Hvis opsporingen allerede er påbegyndt, viderefører medlemsstaterne om nødvendigt opsporingsprocessen. I de tilfælde, hvor der kan foreligge en trussel mod den mindreåriges eller dennes nære slægtninges liv eller integritet, særlig hvis de er blevet i hjemlandet, må det sikres, at indsamling, behandling og videregivelse af oplysninger om de pågældende foretages på et fortroligt grundlag.

6. De personer, der arbejder med uledsagede mindreårige, skal have en relevant uddannelse vedrørende mindreåriges behov og fortsat modtage uddannelse heri.

⁽¹⁾ EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22.

*Artikel 32***Adgang til bolig**

1. Medlemsstaterne sikrer, at personer med international beskyttelse har adgang til en bolig på betingelser svarende til dem, der gælder for andre tredjelandsstatsborgere med lovligt ophold på deres område.

2. Under hensyntagen til national praksis med hensyn til spredning af personer med international beskyttelse bestræber medlemsstaterne sig på at gennemføre en politik med henblik på at forebygge forskelsbehandling af personer med international beskyttelse og sikre lige muligheder med hensyn til adgang til bolig.

*Artikel 33***Fri bevægelighed inden for medlemsstaten**

Medlemsstaterne skal give personer med international beskyttelse bevægelsesfrihed inden for deres område på samme betingelser og med samme begrænsninger som dem, der gælder for andre tredjelandsstatsborgere med lovligt ophold på medlemsstaternes område.

*Artikel 34***Adgang til integrationsfaciliteter**

Med henblik på at lette integrationen af personer med international beskyttelse i samfundet sikrer medlemsstaterne adgang til integrationsprogrammer, som de finder passende, så der tages hensyn til de særlige behov hos personer med flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus, eller skaber forudsætninger, som sikrer adgang til sådanne programmer.

*Artikel 35***Repatriering**

Medlemsstaterne kan yde bistand til personer med international beskyttelse, som ønsker at blive repatrieret.

KAPITEL VIII

ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE*Artikel 36***Samarbejde**

Hver medlemsstat udpeger et nationalt kontaktpunkt og meddeler Kommissionen dets adresse. Kommissionen videregiver oplysningerne herom til de øvrige medlemsstater.

Medlemsstaterne træffer i samarbejde med Kommissionen alle nødvendige foranstaltninger til at etablere et direkte samarbejde, herunder informationsudveksling, mellem de kompetente myndigheder.

*Artikel 37***Personale**

Medlemsstaterne sikrer, at de myndigheder, organisationer m.v., der står for gennemførelsen af dette direktiv, har modtaget den nødvendige uddannelse og har tavshedspligt som defineret i national ret med hensyn til de oplysninger, som de får kendskab til under deres arbejde.

KAPITEL IX

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER*Artikel 38***Rapporter**

1. Senest den 21. juni 2015 aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv og foreslår de nødvendige ændringer. Disse forslag til ændringer skal først og fremmest vedrøre bestemmelserne i artikel 2 og 7. Medlemsstaterne sender senest den 21. december 2014 Kommissionen alle de oplysninger, der er hensigtsmæssige for udarbejdelsen af denne rapport.

2. Efter at have fremlagt første rapport aflægger Kommissionen mindst hvert femte år rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv.

*Artikel 39***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 1, 2, 4, 7, 8, 9, 10, 11, 16, 19, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34 og 35 senest den 21. december 2013. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal også indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen og træffer bestemmelse om affattelsen af den nævnte oplysning.

2. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

*Artikel 40***Ophævelse**

Direktiv 2004/83/EF ophæves for de medlemsstater, for hvilke nærværende direktiv er bindende, med virkning fra den 21. december 2013, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til den i bilag I, del B, angivne frist for gennemførelse af direktivet i national ret.

For de medlemsstater, for hvilke nærværende direktiv er bindende, gælder henvisninger til det ophævede direktiv som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.

*Artikel 41***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 1, 2, 4, 7, 8, 9, 10, 11, 16, 19, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34 og 35 finder anvendelse fra den 22. december 2013.

*Artikel 42***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 13. december 2011.

På Europa-Parlamentets vegne

J. BUZEK

Formand

På Rådets vegne

M. SZPUNAR

Formand

BILAG I

DEL A

Ophævet direktiv

(jf. artikel 40)

Rådets direktiv 2004/83/EF

(EUT L 304 af 30.9.2004, s. 12)

DEL B

Frist for gennemførelse i national ret

(jf. artikel 39)

Direktiv	Gennemførelsesfrist
2004/83/EF	10. oktober 2006

BILAG II

Sammenligningstabel

Direktiv 2004/83/EF	Nærværende direktiv
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, indledende sætning	Artikel 2, indledende sætning
Artikel 2, litra a)	Artikel 2, litra a)
—	Artikel 2, litra b)
Artikel 2, litra b)-g)	Artikel 2, litra c)-h)
—	Artikel 2, litra i)
Artikel 2, litra h)	Artikel 2, litra j), første og andet led
—	Artikel 2, litra j), tredje led
—	Artikel 2, litra k)
Artikel 2, litra i)	Artikel 2, litra l)
Artikel 2, litra j)	Artikel 2, litra m)
Artikel 2, litra k)	Artikel 2, litra n)
Artikel 3	Artikel 3
Artikel 4	Artikel 4
Artikel 5	Artikel 5
Artikel 6	Artikel 6
Artikel 7	Artikel 7
Artikel 8, stk. 1 og 2	Artikel 8, stk. 1 og 2
Artikel 8, stk. 3	—
Artikel 9	Artikel 9
Artikel 10	Artikel 10
Artikel 11, stk. 1 og 2	Artikel 11, stk. 1 og 2
—	Artikel 11, stk. 3
Artikel 12	Artikel 12
Artikel 13	Artikel 13
Artikel 14	Artikel 14
Artikel 15	Artikel 15
Artikel 16, stk. 1 og 2	Artikel 16, stk. 1 og 2
—	Artikel 16, stk. 3
Artikel 17	Artikel 17
Artikel 18	Artikel 18
Artikel 19	Artikel 19
Artikel 20, stk. 1-5	Artikel 20, stk. 1-5
Artikel 20, stk. 6 og 7	—

Direktiv 2004/83/EF	Nærværende direktiv
Artikel 21	Artikel 21
Artikel 22	Artikel 22
Artikel 23, stk. 1	Artikel 23, stk. 1
Artikel 23, stk. 2, første afsnit	Artikel 23, stk. 2
Artikel 23, stk. 2, andet afsnit	—
Artikel 23, stk. 2, tredje afsnit	—
Artikel 23, stk. 3-5	Artikel 23, stk. 3-5
Artikel 24, stk. 1	Artikel 24, stk. 1
Artikel 24, stk. 2	Artikel 24, stk. 2
Artikel 25	Artikel 25
Artikel 26, stk. 1, 2 og 3	Artikel 26, stk. 1, 2 og 3
Artikel 26, stk. 4	—
Artikel 26, stk. 5	Artikel 26, stk. 4
Artikel 27, stk. 1 og 2	Artikel 27, stk. 1 og 2
Artikel 27, stk. 3	Artikel 28, stk. 1
—	Artikel 28, stk. 2
Artikel 28, stk. 1	Artikel 29, stk. 1
Artikel 28, stk. 2	Artikel 29, stk. 2
Artikel 29, stk. 1	Artikel 30, stk. 1
Artikel 29, stk. 2	—
Artikel 29, stk. 3	Artikel 30, stk. 2
Artikel 30	Artikel 31
Artikel 31	Artikel 32, stk. 1
—	Artikel 32, stk. 2
Artikel 32	Artikel 33
Artikel 33	Artikel 34
Artikel 34	Artikel 35
Artikel 35	Artikel 36
Artikel 36	Artikel 37
Artikel 37	Artikel 38
Artikel 38	Artikel 39
—	Artikel 40
Artikel 39	Artikel 41
Artikel 40	Artikel 42
—	Bilag I